

Elev la liceul militar

După prima vacanță de vară, întorși la liceu, acest faimos comandant de pluton întreabă pe fiecare elev care este ultima carte pe care am citit-o în vacanță. Unii din fața mea spuneau titlurile cărților citite, alții că au uitat denumirea dar știu conținutul, iar când mi-a venit mie rândul, i-am răspuns:

- Tovarășe sergent, ultima carte pe care am citit-o a fost una de călătorii.
- Cum se numește?
- Mersul Trenurilor.

După acest răspuns, mi-a propus să mă înscriu în gașca pontoșilor.

Puține erau momentele în liceul militar, când puteai să fii numai tu cu tine însuși, când puteai să te gândești la ființele dragi, la meleagurile natale, la unele amintiri plăcute. Un astfel de moment era seara, după ora stingerii, când, singur în pat, gândul îmi zbură în satul meu, retrăiam clipele petrecute alături de părinții mei, de surorile, soții și copiii lor, de prieteni, de oamenii din sat și așa mă lua în brațe somnul și adormeam.

Alt moment plăcut era în pauza mare, când fiecare clasă era adunată, în formă de U, pe platou și postașul venea cu scrisorile în mână și citea numele celor care primeau. Mare era bucuria când ne auzeam strigați, pentru că strigătul acela era legătura cu satul natal sau cei dragi sufletului, după care, nerăbdători, găseam un loc unde să fim singuri și citeam conținutul lor de mai multe ori. Este greu de descris în cuvinte ce sentimente puternice trăiam când primeam o scrisoare, aceasta fiind singurul mod de comunicare cu persoanele dragi spre deosebire de azi, când toată lumea are telefon și fiecare sună când vrea, eludând sacra menire a cuvântului scris de către cei dragi.

Intram pe porțile liceului în 12 septembrie și ieșeam pe 22 decembrie, dată când plecam în vacanța de iarnă. Făceam și sâmbăta cursuri, iar în timpul trimestrelor, foarte rar primeam învoire, pentru câteva ore, în oraș. La liceul militar se organiza, într-o sâmbătă pe lună, reuniune (discotecă). Erau aduse, la noi în cazarmă, fete de la liceele civile din orașul Breaza. Fiindu-mi dor de balurile organizate la căminul cultural din comuna mea natală, Lazuri de Beiuș, la început mă duceam și eu la discotecă. Aveau aprobare numai elevii care nu primeau nicio notă sub 7 în luna respectivă, altfel erai consemnat. Fetele, se observa de la prima vedere că erau versate, că învățau în clase cu băieți, c-au participat mai des la astfel de activități, de multe ori veneau ele să intre în discuții cu noi sau să ne invite la dans. Noi, fiind îmbrăcați la fel, parcă eram niște frați gemeni, de multe ori fetele nu rețineau cu cine au vorbit sau dansat și se uitau ca speriatele după băiatul respectiv.

Eu, obișnuit cu muzica mea populară din Bihor și cu vioara cu goarnă, la început mă descurcam mai greu cu mișcărilor pe care trebuia să le faci pe ritmul muzicii. Uneori mă duceam la membrii formației și-i rugam să cânte ceva apropiat de muzica populară din Bihor și la acele melodii eu dădeam tonul. Mi se alăturau și alți ardeleni, de la țară ca și mine, fetele prindeau repede ritmul,

erau încântate de noutatea demersului dansant și de multe ori eram aplaudați la scenă deschisă pentru originalitatea noastră în mișcări, pentru curajul de a o rupe cu obișnuința. În 1971, am participat la parada militară, care a avut loc la București, cu ocazia zilei de 23 August, pe atunci cea mai mare sărbătoare națională a României. Tribuna pentru președintele țării, Nicolae Ceaușescu (despre care nu îmi închipuiam că am să-l transport cu elicopterul prin atâtea și atâtea locuri din țară) și celelalte oficialități, era construită în Piața Charles de Gaulle, pe atunci numindu-se Piața Aviatorilor. Înainte de ziua de 23 August, o săptămână ne-am antrenat cu mare râvnă la liceul militar și apoi încă o săptămână la București, împreună cu celelalte blocuri militare. Un bloc militar era format din 16 rânduri, pe fiecare rând câte 12 elevi, cel mai înalt elev având 1, 80 m și cel mai scund 1, 70. Afară era o căldură îngrozitoare de peste 35 de grade, iar noi eram îmbrăcați în uniformă, pantaloni bleumarin cu vipușcă roșie, haină albă și caschetă. Deși transpirația curgea de pe noi gărlă la antrenamente, eram totuși foarte bucuroși și mândri că vom participa personal la defilarea de la 23 August, pe care, până atunci o văzusem doar la televizor alb-negru.

Atunci, la acea paradă militară de neuitat, am trecut în perfect și cadențat pas de defilare prin fața tribunei oficiale și deasupra noastră zburau avioanele și elicopterele militare. Peste ani și ani, la aceleași manifestări de Ziua națională, am participat de mai multe ori, dar în zbor, în formație de mai multe elicoptere, acestea aparținând atât M.Ap.N. cât și Ministerului de Interne. În acele vremuri, în țară erau două licee militare: la Breaza și la Câmpulung Moldovenesc. La Breaza erau elevi din mai mult de jumătate din țară: Ardeal, Banat, Oltenia, Muntenia și Dobrogea.

Profesorul de română, Giurgincă Constantin, considerat de majoritatea elevilor cel mai bine pregătit cadru didactic din liceu, era un mare iubitor de istorie și de folclor și a considerat că e păcat să se piardă un așa bogat potențial de istorie, tradiții și obiceiuri, astfel că a întreprins demersurile necesare și a înființat Cercul de folclor. Împreună cu soția dânsului, Giurgincă Elena, o profesoară de română de excepție, au reușit să coopteze la această activitate elevi din toate aceste zone, în special de la sate, satul fiind considerat rădăcina tradițiilor populare. Am făcut parte și eu din acest cerc și în fiecare vacanță m-am străduit să culeg de la cei mai bătrâni oameni din sat, multe din obiceiurile acelor locuri, mai interesante fiind de la Loneș și soția lui, Martița Melenti, Todore Biti, toți născuți înainte de 1900, și de la părinții mei.

VA URMA

Notă

Acest articol este fragment din cartea „Ultimul zbor cu soții Ceaușescu”, scrisă de cdor(r) Alexandru Popa, unul din piloții echipajului elicopterului care a transportat trupurile inerte ale soților Ceaușescu de la Târgoviște la București, în data de 25 Decembrie 1989, Ziua Sfântă de Crăciun. Cei interesați, pot afla informații despre această carte la numărul de telefon 0745.114.431.

cdor(r) Alexandru Popa